

att komitéen, efter att i denna sak hafva inhemtat de åsigter och önskningsar i ämnet, som hysas af svenska arbetarnes fackföreningar och befintliga föreningar af arbetsgifvare, måtte utarbete förslag till inrättande af lagstadgade skiljedomstolar mellan arbetare och arbetsgifvare.

Stockholm den 25 januari 1887.

Richard Gustafsson.

N:o 32.

Af herr E. Forsselius, om ändring i kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.

Det är nogsammt bekant, hurusom fattigvårdstungan i vårt land på senare tiden i oroväckande grad tillväxt så väl i städerna som på landsbygden, i många fall beroende derpå, att fattigvård måste tilldelas ej blott oäkta barn utan äfven mödrarne till dessa barn, under det att lagen är nästan vanmäktig mot fäderna till de oäkta barnen. En väsentlig brist förefinnes i gällande fattigvårdslag derutinnan, att föräldrar till legitima och illegitima barn icke äro likställda med afseende på skyldigheter gent emot fattigvårdssamhället. Till afhjelpande af nämnda brist framställes för tiden riksdag tvenne förslag. Det ena afsåg att något mildra ett fattigvårdssamhälles tunga i förberörda hänseende derigenom att, då föräldrar till ett oäkta barn genom medellöshet eller eljest äro oförmögna att fullgöra dem åliggande uppfostringsskyldighet samt hafva hemorsträtt inom *olika* kommuner eller fattigvårdssamhällen, ett stadgande borde finnas, som ålade det samhälle, der den till faderskapet lagligen vunne egde hemorts- och försörjningsrätt, att årligen

betala *hälften* af den försörjnings- och uppfostringskostnad, som drabbat den kommun, der barnet har hemorts- och försörjningsrätt. Detta förslag blef dock på goda skäl af Riksdagen förkastadt.

Det andra afsåg ett tillägg till § 35 mom. 2 i gällande fattigvårdsförordning af innehåll, att den, som antingen erkänt faderskapet eller genom lagakraftvunnen dom blifvit ålagd utgifva uppfostringsbidrag till oäkta barn, äfvensom moder till sådant barn, skall underkastas samma ansvar och skyldigheter, som enligt samma § äro ålagda föräldrar med äkta barn, som lemnas till försörjning af fattigvården. Detta förslag, framställt af enskild motionär, rönte erkännande och tillmötesgående såväl inom lagutskottet som Riksdagen, ehuru båda kamrarna icke kunde enas om det då framställda ändringsförslaget. Då denna fråga icke ännu ånyo framkommit vid innevarande riksdag, vågar jag därför upptaga densamma, öfvertygad att något bör göras, hvarigenom kommunalmyndigheten, der den så för godt finner, sättes i stånd att kunna tillhålla en fader till oäkta barn att fullgöra sina skyldigheter ej blott mot modren utan äfven mot barnet, lika väl som kommunalmyndigheten har en sådan rätt emot fader till äkta barn. Om också icke fattigvårdssamhället kan i hvarje fall draga någon direkt fördel af det åsyftade lagstadgandet, bör dock den princip genomgå lagen, att den förre icke sättes i en undantagsställning, bättre och fördelaktigare än den senare har gent emot fattigvårdssamhället.

I hopp om att lagutskottet skall framlägga ett ändringsförslag, som rättar ofvanberörda missförhållande och hvarom Riksdagen kan enas, samt hänvisande till så väl motivering som behandling i öfrigt af frågan vid föregående riksdag, hemställer jag,

att Riksdagen måtte besluta den förändringen i Kongl. Maj:ts nådiga förordning den 9 juni 1871, att den, som i följd af eget erkännande eller på grund af domstols laga kraft egande utslag förpligtats utgifva bidrag till ett oäkta barns uppfostran, skall underkastas samma ansvar och skyldigheter, som enligt samma förordning äro ålagda föräldrar med äkta barn, som lemnas till försörjning af fattigvården.

Stockholm den 25 januari 1887.

E. Forsselius.